

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Honusovou v právní věci

žalobce: **Ing. J. S.**
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Stukbauerem
sídlem Thákurova 676/3, 160 00 Praha 6

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 8. 2025 č. j. MSK 85906/2025, ve věci
dopravního přestupku

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 8. 2025 č. j. MSK 85906/2025, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Shodu s prvopisem potvrzuje P.S.

Magistrátu města Opavy, odboru dopravy (dále také „správní orgán I. stupně“) ze dne 21. 5. 2025 č. j. MMOP 94759/2025, ve věci přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000

Sb., o provozu na pozemních komunikacích a změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), jehož se žalobce úmyslně dopustil tím, že dne

13. 11. 2024 v době okolo 15:36 hod. na silnici pro motorová vozidla I. třídy č. 11, přibližně v km 264,5 v katastru obce Mokré Lazce, jako řidič motorového vozidla tovární značky BMW X5, registrační značky X ve směru na Ostravu, v úseku této silnice mimo obec o třech jízdních pružích pro jeden směr jízdy jel v prostředním jízdním pruhu, aniž by objížděl, předjížděl, otáčel se, nebo odbočoval. Tímto jednáním porušil § 12 odst. 1 zákona o silničním provozu. Za přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 2 000 Kč a dále povinnost nahradit náklady řízení ve výši 2 500 Kč.

2. Žalobce v žalobě namítl, že sice v zásadě souhlasí s popisem skutkového stavu žalovaným, nicméně nesouhlasí se skutkovým závěrem žalovaného, že žalobce nepředjížděl vozidlo Policie ČR a dále nesouhlasí s právním závěrem žalovaného, že toto jednání lze kvalifikovat jako přestupek. Rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jsou proto nezákonná. Žalobce dle jeho tvrzení skutečně předjížděl služební vozidlo Policie ČR a měl zapnutý adaptivní tempomat (dále jen „ACC“). Dle žalobce, lze mít za notorietu, že zařadí-li se rychleji jedoucí vozidlo se zapnutým ACC z prostředního pruhu do pravého jízdního pruhu za pomaleji jedoucí vůz, ACC začne průběžně snižovat jeho rychlost do okamžiku, kdy rychlost obou vozidel bude stejná, a zároveň mezi nimi bude zachována minimální bezpečná vzdálenost. To je důvod, proč žalobce zůstal v prostředním pruhu a předjížděl tak fakticky pomaleji jedoucí služební vozidlo Policie ČR. Žalobce má za to, že skutečnost, že žalobcův předjížděcí manévř trval dle závěrů žalovaného cca 24 vteřin, není nikterak v rozporu s povinnostmi, které na předjíždění klade § 17 zákona o silničním provozu. Žalobce dále v žalobě argumentoval tím, že by bylo teoreticky možné uvažovat o tom, že žalobce svým jednáním porušil povinnosti ve smyslu § 17 odst. 5 písm. c) zákona o silničním provozu. Ovšem videozáznam pořízený ze služebního vozidla Policie ČR dokládá, že v daném místě a čase byla hustota provozu na pozemní komunikaci minimální,

a žalobce tak jiné účastníky provozu svým jednáním nikterak neomezoval (natož, aby je ohrožoval). Ostatně to, že žalobce nebyl při svém jednání veden snahou jednat úmyslně v rozporu s § 12 odst. 1 zákona o silničním provozu, resp. že plnil svoji povinnost ve smyslu § 4 písm. a) téhož zákona a respektoval svoji povinnost řídit se pravidly provozu na pozemních komunikacích, dokládá i ta okolnost, že po předjetí bílého nákladního vozidla, které jelo v pravém jízdním pruhu, žalobce nepokračoval v levém jízdním pruhu, ale zařadil se před něj,

do prostředního pruhu. Žalobce uzavřel, že svým jednáním nenaplnil materiální znak přestupku, jelikož svým jednáním neohrozil ani neomezil plynulost a bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, a jednalo se tedy nejvýše o bagatelní jednání s nulovou společenskou škodlivostí. Závěrem žaloby žalobce navrhl, aby soud, pokud napadené rozhodnutí nezruší, rozhodl, že se žalobci správní trest neukládá, příp. aby jej snížil.

3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby a dále zcela odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť žaloba v podstatě opakuje argumentaci již uplatněnou v průběhu správního řízení. Žalovaný se neztotožňuje s obhajobou žalobce v tom směru, že by jízdu v prostředním jízdním pruhu bylo možné považovat za předjíždění vozidla, které se sice nachází v jízdním pruhu pravém, avšak v takové vzdálenosti, že řidiči trvá značnou dobu se k tomuto vozidlu přiblížit. Dobu 24 sekund, zachycenou na videozáznamu, žalovaný v daných podmínkách a za daných okolností za značnou považuje. Jinými slovy, podstatou sporu je otázka, zda jízdu v prostředním pruhu lze považovat za předjíždění za situace, kdy se řidič teprve přibližuje k vozidlu, které v budoucnu hodlá předjíždět. Žalovaný má za to, že nikoliv. Pokud žalobce namítá, že doba 24 sekund je v souladu s povinnostmi podle § 17 zákona o silničním provozu, pak žalovaný především konstatuje, že žalobci nebylo kladeno za vinu porušení tohoto ustanovení, nýbrž § 12 odst. 1 cit. zákona. Žalovaný dále uvedl, že trvá na tom, že žalobce setrval v prostředním jízdním pruhu bez zákonného důvodu, aniž mu cokoliv bránilo zařadit se do pruhu pravého. Jak to precizně formuloval správní orgán I. stupně na str. 3 rozhodnutí: „*Je zde hovořeno o povinnosti jet v úseku mimo obec v pravém jízdním pruhu, z čehož lze dovodit, že obviněný má po projetí kolem značky ‚konec obce‘ povinnost přejet do pravého jízdního pruhu. Tuto povinnost lze nesplnit pouze v zákonem uváděných případech (objíždění, předjíždění, otáčení nebo odbočování), kdy obsahem videozáznamu bylo vyloučeno, že by k těmto situacím v tomto konkrétním případě došlo.*“ Žalovaný je toho názoru, že pro posouzení odpovědnosti za přestupek je irelevantní funkce ACC, neboť řízení vozidla ovládá řidič, který také odpovídá za zvolený způsob jízdy. Pro posouzení materiálního znaku přestupku je podstatné, že pravidla silničního provozu působí výrazně preventivně; skutečnost, že nedošlo k ohrožení konkrétního účastníka silničního provozu, tedy nemá za následek absenci materiálního znaku přestupku. K návrhu žalobce ohledně správního trestu žalovaný upozornil, že podle § 125e odst. 4 zákona o silničním provozu nelze od uložení správního trestu upustit.
4. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přičemž byl vázán skutkovým a právním stavem ke dni rozhodování správního orgánu a také obsahem žalobních tvrzení (ust. § 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění – dále jen s. ř. s.).
5. Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 21. 5. 2025 č. j. MMOP 94759/2025 byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, jehož se měl úmyslně dopustit tím, že dne 13. 11. 2024 v době okolo 15:36 hod. na silnici pro motorová vozidla I. třídy č. 11, přibližně v km 264,5 v katastru obce Mokré Lazce, jako řidič motorového vozidla tovární značky BMW X5, registrační značky X, jel ve směru na Ostravu, v úseku této silnice mimo obec o třech jízdních pruzech pro jeden směr jízdy v prostředním jízdním pruhu, aniž by objížděl, předjížděl, otáčel se, nebo odbočoval. Tímto jednáním měl porušit § 12 odst. 1 zákona o silničním provozu. Za přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 2 000 Kč a dále povinnost nahradit náklady

řízení paušální částkou 2 500 Kč. Žalobce si proti tomuto rozhodnutí podal včasné odvolání, o kterém bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím.

6. Podle § 12 odst. 1 zákona o silničním provozu se mimo obec na pozemní komunikaci o dvou nebo více jízdních pruzích vyznačených na vozovce v jednom směru jízdy jezdí v pravém jízdním pruhu. V ostatních jízdních pruzích se smí jet, jestliže je to nutné k objíždění, předjíždění, otáčení nebo odbočování.
7. Podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II. tohoto zákona.
8. V nyní projednávané věci žalobce v žalobě namítl, že byl nedostatečně zjištěn skutkový stav, neboť žalobce předjížděl vozidlo Policie ČR.
9. K tomu krajský soud uvádí, že stěžejním důkazem o spáchaném přestupku žalobcem je videozáznam z kamery umístěné v policejním vozidle, která zachytila dění za služebním vozidlem. Ve videozáznamu je zaznamenána celá dopravní situace týkající se nyní projednávané věci. Vozidlo Policie ČR se připojí na komunikaci o dosud 2 pruzích, přičemž pozemní komunikace se následně stává pozemní komunikací o třech jízdních pruzích. Vozidlo žalobce se v záběru objeví okolo 00:01:33 od počátku videozáznamu. Žalobce předjel bílé nákladní vozidlo jedoucí v pravém jízdním pruhu, kdy následně pokračoval v prostředním jízdním pruhu. Z videozáznamu je tedy jasně rozeznatelné, že žalobce jel poté v prostředním jízdním pruhu po dobu cca 24 sekund. Soud uvádí, že žalobce se sice přibližoval k vozidlu Policie ČR, nicméně mu nic nebránilo, aby se po předjetí bílého nákladního vozidla, zařadil dále do pravého jízdního pruhu. Pokud se žalobce chystal předjet policejní hlídku, měl toto jednání učinit z pravého jízdního pruhu. Žalobce tedy setrval v prostředním jízdním pruhu, i přesto, že měl jet v levém jízdním pruhu, dokud by se nepřiblížil k vozidlu Policie ČR natolik, aby jej mohl z pravého jízdního pruhu přejetím do prostředního jízdního pruhu předjet. Skutečnost, že žalobce zamýšlel v pozdějším okamžiku předjet vozidlo jedoucí v pravém jízdním pruhu, nemůže odůvodnit porušení povinnosti stanovené v § 12 odst. 1 zákona o silničním provozu. Toto ustanovení dovoluje mimo obec jízdu v jiném než pravém jízdním pruhu pouze po dobu samotného předjíždění, nikoli s odkazem na možné předjíždění v budoucnu, zejména pokud bylo reálně možné se předtím zařadit do pravého jízdního pruhu.
10. Z výše uvedeného má krajský soud za to, že se žalobce přestupku dopustil. Žalobce měl dostatek času a prostoru zařadit se do pravého jízdního pruhu. Takovou povinnost mu přitom ukládá § 12 odst. 1 zákona o silničním provozu. Argumentace žalobce týkající se ACC není pro naplnění skutkové podstaty daného přestupku relevantní. Shodně s žalovaným lze konstatovat, že za způsob jízdy odpovídá řidič vozidla. Tvrzení žalobce, že chtěl předjíždět vozidlo Policie ČR, nemá v tomto případě oporu ve správním spise, neboť dle videozáznamu byl žalobce v takové vzdálenosti, že měl před předjížděcím manévrem povinnost zařadit se do pravého jízdního pruhu. Žalobce přesto bez zákonného důvodu setrval v prostředním jízdním pruhu,

Shodu s prvopisem potvrzuje P.S.

aniž mu cokoliv bránilo zařadit se do pruhu pravého. Skutkový stav tak byl náležitě zjištěn. Žalobní námitka není důvodná.

11. Dále žalobce v žalobě namítl, že nebyla naplněna materiální stránka přestupku, neboť zde chybí společenská škodlivost činu.
12. Krajský soud konstatuje, že materiálním znakem přestupku je společenská škodlivost činu. Zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) vymezuje přestupek na základě materiálně-formálního pojetí jako společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin (§ 5 citovaného zákona).
13. Všechny uvedené znaky musí být naplněny současně, aby správní orgán mohl dovodit odpovědnost za přestupek. Oproti trestnému činu je však míra společenské škodlivosti přestupku méně závažná. Ačkoli zákon o odpovědnosti za přestupek nevymezuje pojem společenské škodlivosti, považuje se za ni ve smyslu § 3 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky i nadále porušení nebo ohrožení zájmu chráněného zákonem (srov. též *VETEŠNÍK, Pavel. § 5 [Přestupek]. In: JEMELKA, Luboš, VETEŠNÍK, Pavel. Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Zákon o některých přestupcích, 2. vydání, Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2020, s. 43.*)
14. Zákon o silničním provozu v citované skutkové podstatě § 12 odst. 1 stanoví přestupkem jednání, které již dosahuje v běžně se vyskytujících případech požadované společenské škodlivosti. V projednávané věci by nedošlo k naplnění materiálního znaku přestupku a jednání by nebylo možné považovat za přestupek tehdy, pokud by přítomnost dalších významných okolností vyloučila porušení nebo ohrožení právem chráněného zájmu společnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 14. 12. 2009 č. j. 5 As 104/2008-45).
15. Krajský soud shledal, že projednávaný případ nevykazuje takové okolnosti, jež by snižovaly, nebo dokonce vylučovaly společenskou škodlivost jednání řidiče vozidla, který se zdržoval v prostředním jízdním pruhu, ačkoli měl povinnost jet v pravém jízdním pruhu, neboť v dané situaci to nebylo nutné k objíždění, předjíždění, otáčení nebo odbočování.
16. Zdržování se v jiném než pravém jízdním pruhu (v nyní projednávané věci v prostředním pruhu silnice o třech jízdních pruzích) je objektivně nebezpečné, jak také uvedl žalovaný na str. 3 napadeného rozhodnutí, neboť cílem pravidel silničního provozu je zajištění plynulosti a bezpečnosti provozu a jejich nerespektování, byť bez následku v podobě nehody, narušuje předvídatelnost chování účastníků provozu a zvyšuje riziko kolizních situací.
17. Krajský soud ve shodě se žalovaným uvádí, že ani situace, kdy nedošlo k ohrožení či porušení chráněného zájmu, není důvodem pro vyloučení odpovědnosti. V projednávaném případě proto soud vyhodnotil, že výše popsané jednání žalobce bylo společensky škodlivé a současně naplnilo všechny znaky přestupku, včetně jeho materiálního znaku. Ani tato žalobní námitka není důvodná.
18. K žalobcově návrhu na zrušení sankce či její moderaci soudem krajský soud uvádí následující. Předně ve smyslu ust. § 125e odst. 4 zákona o silničním provozu nelze

Shodu s prvopisem potvrzuje P.S.

v přestupkovém řízení od uložení sankce upustit, což platí i pro soudní přezkum. Dále nutno zdůraznit, že soud je oprávněn zohlednit měřítko přiměřenosti sankce jen v situaci existence návrhu a zjevné nepřiměřenosti sankce. Prostor pro zohlednění přiměřenosti sankce by byl dán jen tehdy, pokud by vytýkaná nepřiměřenost sankce měla kvalitu nezákonnosti, tj. v případě, že by správní orgán vybočil ze zákonných mantinelů při ukládání pokuty, jeho hodnocení kritérií pro uložení pokuty by postrádalo logiku, správní orgán by nevzal do úvahy všechna zákonná kritéria, uložena pokuta by byla likvidační apod. (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2012 č. j. 1 Afs 1/2012-36, publikovaný ve Sb. NSS pod č. 2011/2010). Takové posouzení soudem však předpokládá moderační návrh odpovídajících kvalit, jenž musí být předně blíže odůvodněn, jinak mu nelze vyhovět, neboť pak není zřejmé, z jakých tvrzení a podkladů by měl soud v tomto směru vycházet (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 31. 5. 2010 č. j. 29 Ca 167/2008-25).

19. V nyní souzené věci se žalobce v posledním bodě žaloby omezil toliko na samotný návrh na moderaci sankce s odkazem na příslušné zákonné ustanovení, jenž však nijak neodůvodnil. Soudu proto nebyl vymezen rámec přezkumu uložené sankce, ani kritéria pro úvahu o její přiměřenosti. Návrhu proto nemohl vyhovět. V obecné rovině soud konstatuje, že uložena pokuta odpovídá zákonnému rozpětí sankční sazby a správní orgán I. stupně standardně zohlednil rozhodná kritéria jejího uložení srozumitelným a přezkoumatelným způsobem na str. 4-5 svého rozhodnutí. Následně podané odvolání proti výši pokuty nesměřovalo, proto se žalovaný v napadeném rozhodnutí této otázky blíže nevěnoval.
20. Závěrem soud na základě obsahu správního spisu shrnuje, že správní orgány obou stupňů ve svých rozhodnutích vyšly z náležitě zjištěného skutkového stavu věci a provedené důkazy jsou dostatečným a věrohodným podkladem pro prokázání skutku. Rozhodnutí správních orgánů obou stupňů shledal soud srozumitelnými, přezkoumatelnými a věcně správnými.
21. Jelikož krajský soud neshledal žalobní tvrzení důvodnými, žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s.
22. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když procesně úspěšnému žalovanému podle obsahu soudního spisu nevznikly s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto usnesení lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 21. dubna 2026

JUDr. Miroslava Honusová
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje P.S.